

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννηταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρής άς πλέξη.

Πέμπτη Όκτωβρίου,
βρυχηθμός θηριού

Φαντασία Φασούλη,
πού μονάχος τον 'μυλει.

Πρώτη φαντασία,
είδος βουρλίστα.

(Ό Φασούλης φαντάζεται πως μπαίνει 'στό Παρίσι
και τρέχει προς τον Φίλιξ Φώρ για να τον προσφωνήση.)

Ό Φασ.— Χαίρε πανίδοξε και πρώτη Γάλλε,
όπου 'στών κόσμον παρασημαίνεις,
τρής χείρε Πρόεδρε πολύ μεγάλη
Δημοκρατίας μοναρχουμένης.

Χαίρε τής φίλης Γαλλίας στύλε,
του Ντεληγιάννη του φίλου φίλε,
όσπερ φιλούντα τους Γάλλους μόνον
φιλεί Γαλλία θερμώς πρό χρόνων.

Μετά τας τόνον θαυμαστάς του Τσαρού πανηγύρεις
κι' έγώ μίς 'στό Παρίσι σας προσβήσω μετ' χαρά,
να δώ τί κόσμος μαίνεται κι' αγάλλεται ορνήρης,
να καταλάβω τί θα 'πή μακία μετ' φορά.

Μ' αυτόν τον Τσαρό τό μαζλό των Γάλλων θα στουπήρη,
αυτός ό Τσαρός φαίνεται σας έχει κάνει μάγισα,
έν τούτοις επιτρέψατε σ' 'έμι τόν κακομοίρη
του κραταιού συμμάχου σας να γλείψω τ' άποράγισα.

Έβρόντησαν άλαλητά, κανόνια και ταμπούρα,
και ζεμαλλίερα 'πώδισα μίς 'στό Παρίσι' ή μούρα,
κι' εις όλουσ ένερψήσιν τόν έστρατον τής μακίας
μέ νέον Εύγγέλιον ερήνης αλιανίας.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτήτων.

Πούντος έξήντα και πεντακόσα
κι' δά' η Γαλλία φρενντιώσα

Θεούλη μου, πως έγιναν τά ξακουστά Παρίσια 1...
ό Μόσκοβος σας τήκανε τών Ρώσων κλωτσσοκούφι,
και τής μικρής Δρακούλας του τά μυρωδάτα τείσιμα
'μπορούσατε 'στή μούρα σας να πητή μονορούφι.

Θεούλη μου, πως 'χάθηκαν τά τόσα μεγαλεία,
πού τους Φραντζίκους 'σήκωναν και κουτουλούσαν τάστρα;
Θεούλη μου, πως έγιναν ή φίλη μας Γαλλία
κάθε Τσαρίτσας λατριευτής ή μπόνια κι' ή βυζάστρα;

Θεούλη μου, πως έγινε κοτζάμ Γαλλία δούλα
κι' όλον τόν κόσμο σήμερα τόν έπιασε ναυτία,
και με τής βουρλιούσις της 'γελούσε κι' ή Δρακούλα
σάν να τής έλεγε κι' αυτή σμωρή Δημοκρατία.»

Θεούλη μου, πως έθασαν εις ένα τίτοιο χάλι
κι' οι φίλοι μας οι Γάλλοι;
Οεί μου, πως κατήντησαν τού Θεωώρα' οι φίλοι,
με τών Καισάρων τόνομα να τους κολούν τα χείλη,
και 'πίσω των να σέρωνται σάν παλαβά κοπέλια
με τής δημοκρατίας των τά παρβάλα κουρέλια;

Ό σύ Γαλλία προσφιλή, με τούτα που μας κάνεις
θαρρώ πως σ' 'εσιχάθηκε κι' αυτός ό Ντεληγιάννης,
κι' ίσως τήν Δουλομένην του τήν λησημονήση πλέον
ό φλογερός ό γέρος,
πού κάποτε βαπτίζεται μεγάλος Ναπολιών
και πότε Ροβιστιέρος.

Ό σύ Γαλλία προσφιλή, με τούτα που μες κάνεις
όποιον μίγαν σύμμαχον, όποιον φίλον χάνεις!
ίσως παιδιανός του λοιπού γιά οι δέν άνακρούση,
ίσως φωνάς εις μέρους σου ποτέ να μην άκούση.

Ίσως του Τσαρού σύμμαχος μονάχα ν' άπομείνης,
ίσως άλλόξη σήμερα τήν πριν πολιτικόν,

και τὸ πείον τὸ κλεινὸν τῆς Καρχαλοῦς ἰκίνης
νὰ μὴ ἰδῆ σὰν κί' ἄλλοτε σημαίαν Γαλλικήν.

Τὶ δὲ βόλο, Γ' ἄλλικ,
τὸ μέλλον σου θὰ γίνῃ ;
'στὴν τύχη σου, γαλοῖα,
κί' ὁ Θεωδώρας σ' ἀρίνη.

Γαλλία, σάκκον φόρεσε κατὰμαυρον και κλαίγῃ
μίστα 'στὸν μεγαλειῶν σου τὰ σκορπισμένα ράκη,
καὶ γιὰ τὸν ἀμφοῦ σου τὸν Κορδονάτο λέγε :
'«Γαλλία γίνεται ποτὶ χωρὶς τὸν Θεωδώρακ ;»

Καὶ τώρα, πούγινε και σὺ τῆς Μασκοβίας κοπέλι
καὶ μπρομῆτα τὰ κράσπεδα τὸν Τσάρου προσκυνεῖς,
κί' ὁ Θεωδωρος νὰ μιμηθῆ τὴν προσφιλή του θίλει
κί' ἔχρησθη Καίσαρ τρομῆρος καὶ Βασιλομανθῆς,
και τί μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ τὸ κράτος ὑποφέρει
ὁ Κουσουλάκος ὁ τοῦ Σ κ ρ ι π κί' ὁ Ρίπουλης τὸ ξέρι.

Δὲν ξέριτε, μὲ σὲρ ἀμί, πὸς μεταβλήθη τώρα
ἢ φίλη Θεωδώρα.

Καὶ μοναχὰ νὰ σκέπτεσαι περὶ τῶν Βασιλείων
ἴστω κατὰ δάναϊον,
σ' ἔξαποστίλλει παρευθὺς ὁ πρῶν Ναπολιών
'στοῦ φριεκου τὴν ἀδράναιαν.

Καὶ λὲν πὸς ἱτοιμάζει
Καισαρικὸν εὐκάκι,
τὸν περὶ τύπου νόμον,
ποῦ θὰ γεννηθῆ τρώμον.

Τὶ μιλεῖς μὲ τοῦτον
ποῖος τάχα προμανταίει ;
ἴσως μὲ Τσάρου κούουτον
πολλοὺς νὰ σακατεύῃ.

'Ἰσως και σ' ἔξορία
μας σταίγη καμμιὰ ἔφρα,
ἔκκι 'στὴν Σιθηρία
κί' ἀκόμη παραπίρα.

'Ὁ Φῶρ, ὦ μὲν ἀμί,
μαζὶ σας 'πῆρε φόρα,
κί' εἶναι σκληρὰ κί' ὠμὴ
κί' ἡ ματμαζὶλ Θεωδώρα.

Μὰ δὲν μοῦ λῆς, θεραπεινῆς, Γαλλία τῶν Καισαρών,
ποῦ χάνεσαι σὰν μωρισθῆς ἀβρὸν σκηπτοῦχου χῶτων,
πὸς δὲν ἰδέχθης πομπωδῶς καθὼς τὸν Ροσσεδάρον
καὶ τὸν Ρωμῆρῶν τὸν Ἀνακτα, Γεώργιον τὸν πρῶτον ;

Σὺ πρέπει τὰς ἀγκάλας σου ν' ἀνοίγῃς θαρραλία
σὶ κάθε βασιλεῖα,
οὐ πρέπει νὰ βουρλίξῃσαι, Γαλλία κακομοίρα,
γιὰ καθιμιὰ πορφύρα,
οὐ πρέπει μίσω τῶν δαφνῶν, τῶν φῶτων, τῶν χαρτίων,
Δημοκρατία νὰ γενθῆ τῶν πορφυρογεννήτων.

Κί' ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς 'στουὺς Παρισίους φθάνει
κουβενταῖς μὲ τὸν Φίλιξ Φῶρ διάφοραῖς νὰ κἀνη

γί' αὐτὸ, ποῦ τώρα λίγεται παγκόσμιος εἰρήνη,
κί' ἡ γνώμη του 'στὴν πλάστιγγα βεβαίως θὰ βάρυνῃ.

Κί' ὁ Βασιλεὺς μας εἶ' αὐτὴν μοχθεὶ καὶ ταξιδεῖται,
χωρὶς γιὰ τὸ ταξιδεῖν τὸ πρῶτος νὰ ἔωθεῖν,
κί' αὐτὸς γιὰ τὴν παγκόσμιον πολλὰ θὰ ἔξακαλίση
'στὸ Παρισίαι τὸ τρέλλο,
καὶ σὰν ἔλθῃ μὲ τὸ καλὸ
δεμένην χειροπόδαρα θὰ μὰς τὴν κουβαλήσῃ.

Σεισπογγὺς ἀρόντισσα, κατακαυμένη Φράντσα,
μὲ σκουφια δημοκρατικὴ καὶ μπόικια ρωμάντσα,
θαρρῶ πὸς πάλησας και σὺ, καθὼς παλῶνουν ὄλα,
καὶ τὰ λουριά σου μὰζεψε πολιτικὴ χαχόλα.

Κτύπα τὸ μάρσι τοῦ Μπουλακί
τὴν δοξάν σου νὰ χαριτωῦ...
σὶ πέρουν ὄλοι 'στὸ μὰζι
καὶ περῆλε τὸν Ἄνωτὸ
τὸ μπαρμπετινὸ τοῦ Σκουκί.

Δευτέρα φαντασία
ὡς εἶδος ὄπτασία.

(Ὁ Φασούλης φαντάζεται πὸς μὲ στολὴν Οὐσαάρου
πρὸς τὴν Μεγαλειότητα παραληρῆ τοῦ Τσάρου.)

'Ὁ Φασ.—Τσάρε, γονὴ τῶν Ρωμῶνῶν, περίβλεπτε, χρυσί,
τοῦ κόσμου μεγαθήριον, τῶν Ρώσων κολοσσί,
Τσάρε, ποῦ γιὰ τοῦθιμος σου Πινδάρων πρίπου στίχοι,
Τσάρε, ποῦ παίζει τὸν ντουζιὰ 'στὸ πῆ μικρὸ σου νόχι,
ποῦ μονοῦθι θαμβόνεται κανένας νὰ σὶ βλεπῇ,
τοῦ μακελλάρη στήριγμα και τῶν σφαγμῶν σκίπη.

Τσάρε, Μεγαλειότητα τῶν Μεγαλειοτάτων,
ποῦ ἔξακουσμίνα προσκυνεῖν Βασιλεῖα ἔμπροστα των,
Τσάρε, ποῦ ξέρισε τῆς Φραγκίας νὰ πέρνη τὸν ἀίρα,
Τσάρε, τῶν Γάλλων εἰδωλον, τοῦ Σώλοβουρου φοβέρα.

Τσάρε, ποῦ μόνος σῆμερα τὰ δικαία μας κρίνει
κί' ἀχνίσει ἔμπρὸς σου κόκκινον μαχαίρι ποῦ μὰς σφάζει,
ἀπόστολε παρήγορος χασάπικης εἰρήνης,
ὅπου κί' αὐτὸς ὁ πόλεμος τὴν βλέπει και τρομάζει.

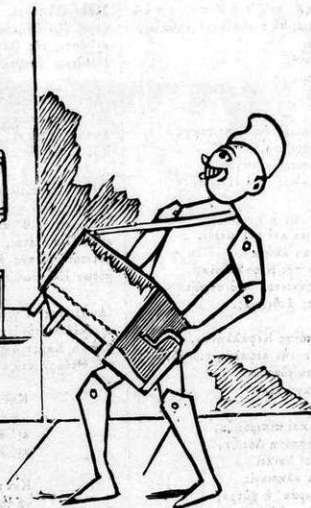
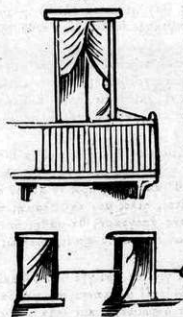
Τσάρε, ποῦ δὲν φαντάζεται τὴν δυνάμιν σου νοῦς
καὶ πὸς θὰ μὰς σφάσῃ,
Τσάρε, ποῦ δὲν σκοτίζει γιὰ τοῦ Χριστιανούς,
ἔκτος ἀν εἶναι Ρώσσοι,
καὶ λῆς 'στὸ γένος τοῦ Ραφρι και τοῦ Καρμά Κατίμπα :
'σφάξου γιὰ τὴν εἰρήνην μου κί' εἰς αἵματα κολύμπα.»

Τσάρε, ποῦ σ' ἔχουμε κί' ἡμεῖς προστάτην και πατέρα
κί' ἔγιναμε συμπεθεροὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἀρκοῦδα,
καὶ λῆμε 'στὴν Ἑλλάδα μας ετοῦ Τσάρου συμπεθερα,
χωρὶς σκοτοῦραῖς και καθύμους τὸ μέλλον σου τραγοῦδα.»

Τσάρε, λαμπὰς συγγενικὴ τοῦ λάμποντος πρὸ χρόνων
εἰς τὸν ἥλιοςτάλακτον τῆς Ρωμορσῶνης θρόνον,
Τσάρε, τὸν θρησκων κερυφῆ, τῶν Ρωσσιῶν Ρωσσία,
εἰκόνα, σταυροκόπημα, καμπαῖνα κί' ἑκκλησία,

HOTEL BRISTOL

PARIS

πού κι' ἡ φυλή μας θὰ σταθῆ μὲ σίνα τὸ θεριὸ
ἀεὶ κλειτὴ κολῶνα,
κι' ἴσως κανένα Ρούσσικο νὰ 'ῶν κικπαναριὸ
καὶ μίς 'στὸν Παρθενῶνα !

Ἐμπρὸς σου κλίνομ' ἐγὼ τὸ γόνυ,
Τσαρέ μου θρῆσκει κι' εἰρηνοκράτη,
ἀτίνισί με νὰ γίνω σκόνη,
ἀτίνισί με νὰ γίνω στάκτη.

Πέραν ἔμπροστά μου καὶ πάτησά με
σὰν τὸ χαλί σου, σὰν τὸν σοφῆ,
καὶ νὰ μιλῆσω συγχώρησά με
μὲς 'στὸν' αὐτὶ σου κρυφὰ κρυφά.

Εἶς ὅ, τι λέγω λέγε ναί,
Τσαρέ κι' ἀδάμα φωτινέι,
καὶ κούνα πρὸς τὸν Φασουλῆν
τὴν ὑψηλὴν σου κεφαλήν,
γιὰ νὰ νομίξουν μερικεὶ
φωστῆρες διπλωματικεὶ
πῶς δὲν σκοτόνω τὸν καιρὸ,
μὰ κατὶ λίω σοβαρό.

Κούνα ἄγιο τὸ κεφάλι,
κάνε μου κανένα νύσμα,
γιὰ ν' ἀποθαυμάξουν κι' ἄλλοι
τὸ παμπόνηρόν μου πνεύμα.

Κούνα, Τσαρέου κεφαλή,
γιὰ νὰ χάσκουν οἱ πολλοὶ

καὶ νὰ λὲν καμπόσοι χάνοι:
εἶδατε τὸν Φασουλῆ
τί κρυφαὶ κουδινταὶ κανέιν!»

Γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ κοπίλια
ὅς πῶς ἔρχονται κοντά...
σεβάρς καὶ δίχως γίλοια
ἴσις μου εἰχαρασσό, ντά, ντά.»

Ἐτελείωσα... τοῦ τῶπα...
δὲν θὰ μὰς πατοῦν τὴν κάπα
Τσεύσῆδες παλγο-Βουλγάροι
καὶ μαγάραις καὶ Μαγυάροι.

Ἐτελείωσα, φινίτο,
μούπε ντά καὶ χαρασσό,
γιὰ τὸν Τσαρέο τρία ζήτω
κι' ἄλλα τρία καὶ μισό
καὶ γιὰ μὲ τὸν παρλαπικα,
πού κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίπα.

**Τρίτη φαντασία
δυνως ἑξαισία.**

(Ὁ Φασουλῆς ὁ ἄλλος, ἀνήσυχον στοχεῖον,
πρὸς τοῦ Μ π ρ ι σ τ ὀ λ πηγαίνει τὸ γκαρν Στεροεγίον,
καὶ μόνος ἐκεῖ πέρα χωρὶς τὸν Περικλέτο
ἀρχίζει πατινάδες ατυκῶντας τόργαντι.)

Ὁ Φασ. — Ἀγαπήναι Βασιλεῦ, πού 'στό Μ π ρ ι σ τ ὀ λ
καὶ σκιπτικὸς περὶ πολλὰ βελτίως θά τυρβάξῃς, (ρεμβάζεις
ἀπὸ τὸ παραθύρι
σκύψε μετὰ σπουδῆς
κι' ἴμι τὸν κακομοίρη
περίεργος νὰ ἔῃς.

Ὁ Φεσουλῆς, ὁ γιαιουτῆς, Ρωμηρός, τσιφούτης τράγος,
ἤλθε κατόπιν ἰορτῆς νὰ συμπανηγυρίσῃ,
κἄν φαντασίαι τὸν πλανᾷ, κἄν ὄπτασίαι μάγος,
κι' ὁ δυστυχῆς φαντάζεται πὺς εἶναι 'στό Παρίσι.

Ἄν ἔρωτῃς τί γίνεται κι' ἡ πλάσις ἡ χρυσῆ,
δόξα 'στὸν Κορδονάραγα τρεῖ μῆνι καὶ μίλι μεροί.
Μητροπολίτην μοναχὰ δὲν ἔχρισαν ἀκόμα
κι' ὁ Μπάρμας παρακάλεσι τὸν τῆς Κεραλληνίας
νὰ πῶσ' ἄρρηγορα κι' αὐτὸς κατὰκοτος 'στὸ στρώμα
ταχίως προσβαλλόμενος ἐκ πάσης ἀσθενείας.

Κι' ὁ σεβαστὸς ὁ Δορίζας, Δισπότης Κεραλληνῶν,
'στου Μπάρμας τὴν παρακλήσιν τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
καθὼς καὶ τὸν Ἀρσένιον μὲ πᾶσαν εὐκολίαν
ἀρρώστῃσι πολὺ κκκὰ κατὰ παραγγελίαν.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Θεοδωρῆς, φωτὶ καὶ πιπερόριζα,
καὶ πάλι τὰ κατάρμα μὲ τὸν Δισπότη Δορίζα,
κι' ἔλο 'ρωτοῦν οἱ λαϊκοί
κι' οἱ ρασσοφόροι κληρικοί:

Ἐτὶ μαγειρεύει τάχατε τοῦ Θεοδωρῆ' ἡ χύτρα;
τάχα μετὰ τὸν Δορίζα ποὺς ἄλλος θ' ἀρρωστήσῃ;
καὶ στίκεται μετῴρος Μητροπολίτου μίτρα
χωρὶς νὰ βλέπῃ πουθενὰ κεφαλή νὰ καθίσῃ.

Κι' ἐγὼ περὶ τὰ τίμα σπουδαίων τῶν τιμῶν
βλέπω πὺς ἡ περίστος τῶν Δεσποτικῶν σίχια
κατήντησεν ἀπὸ τινος φρικτὸν Νουσοκομείον,
πού πᾶσα νόσος ἐνόημαι καὶ πᾶσα μαλακία.

Ἄκουσε τὸργανίτο μου γιὰ σὶνα πὺς κτυπῶ
καὶ εἶς κι' ἴμι τὸν γάχα...
μὰ καὶ γιὰ τὸν Διάδοχος δὲν ἔγω νὰ σοῦ 'πῶ
παρὰ καλὰ μονάχα.

Ὁ προσφιλεὺς Διάδοχος, πού τὸν τιμῶ πολὺ,
μὲ πίστιν καὶ μ' εὐλαβείαν πρεπόντως ἐκτελεῖ
τὰ χρίτ' ἀνεβόστακτα τῆς Ἀντιβασιλείας
καὶ δὲς του παῖ κι' ἔρχεται ταχίς ἐν Δικελαίας,
κι' ἐκθύμως συνεργάζεται μὲ τοὺς Συμβούλους δλους,
ἀνόρας πολυασχόλους.

Ὅλα κι' ἔλα, Βασιλεῦ,
μὰ τὸ πρῶτο σου παιδί
εἶναι μόνον γιὰ δουλειὰ
καὶ γιὰ ὄρασι καὶ σπουδῆ.

Ἐπῆγε καὶ 'στους Πισταλιούς γιὰ νὰ διακαδόσῃ,
μὰ δὲν τὸν ἀρνήσιν κι' ἐκεῖ καθέλου νὰ ἴσχυασῃ,
κι' ἔβαν ὀγκώδη φακέλλον ὁ Θεοδωρῆς τοῦ στίλλει,
πού τάκουσα κι' ἔρριγησαν τὰ ξυλινά μου μίλη.

Ἐρρίγησε καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις ἡ δειλαία
κι' εἶπε πὺς κἄτι σεβερὸν συμβαίνει κι' ἰσχυρομίνον,
κι' ὁ Θεοδωρῆς πὺς ἔστειλε 'στὸν Ἀντιβασιλεῖ
τὸν κεραινὸν εἰς φακέλλον ὀγκώδη κικλιζόμενον.
Δὲν ἦτον ὅμως κεραινός, ἀλλὰ χαρτὴ συνήθη,
κι' ἠτύχησαν τάνησυχα τῶν ἰμβροντήτων πλήθη

Μάθε καὶ τοῦτο, Βασιλεῦ, τὸ ξερνικὸ χαμπέρι,
δλων τῶν ὑψηκῶν σου ἀπογράφῃ θά γίνῃ,
κι' ὅστις τῆς Βασιλείας σου τὴν εὐνομίαν χαιρῆς
ἐλευθέρως ἀπογραφῆς ἔριτος δὲν θά μείνῃ.

Ἄπὸ χαρᾶν τῶν πολιτῶν τὰ μούτρα καταναύζου
καὶ πικαλοῦν ἀπογραφῆς κι' ἀπάνω κάτω πᾶνε,
παππάσις δὲ κι' ἐπίσκοποι 'στῆς Ἐκκλησιαστικῆς φαναζοῦ
πὺς ὅποιος δὲν ἀπγραφῇ κατακαμίνος θάνατι.

Πλὴν ἰτοιαζόμεσι κι' ἐγὼ σὺν εἰρήτῃ πατριώτης
ν' ἀπογραφῶ ραμλικῶς καὶ μόνος ἐν τοῖς πρώτοις,
προδόμενος ἐὶ θ' ἀπογραφῇ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κι' ὁ Περικλέτος, φίλος μου καὶ βλάμης παλαιός,
καὶ τὸτ' ἐκ τῆς ἀπογραφῆς δὲ μάθῃς ὑπερχαίρων
πόσαν Ἑλλήνων εὐκλειῶν ἀνάσσει εὐλακία.

Ἄν ἔρωτῃς τί γίνεται καὶ γιὰ τὴν φυλακίδα
προσμένειμ τὸν ἱραδὲ μὲ μάτια σὰν γαρίφα,
πλὴν ὁ Χαμίτ ὁ σύμμαχος καὶ λόξα μας μεγάλη
τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ φίλου του τὴν πίστι θά τοῦ βγάλῃ.

Καὶ κακὸς μπυλας μας βρῆκε
μὲ τὸν νῆον ἱραδί,
κι' ἔλλοι λέγουσι πὺς ἰδοῦκα
κι' ἔλλοι λέγουσι «ἐμμὲ δὲ!»

Καὶ κτυπῶ τὸν Θεοδωρῆ
νὰ τὸν πῶσ' ὁ κπουρί,
καὶ μὲ πρόσωπον ὀργίλον
αἴρων μῆτωπον θρασύ
ξεφωνίζεις πρὸς τὸν φίλον:
«ἐμμὲ τὶ φίλος εἶσαι σὺ;»

Μὴ καθόλου βιασθῆς νὰ γυρίσῃς, Βασιλεῦ,
γιὰ πολίμως σὰν καὶ πρὶν δὲν τραβοῦν τὰ μαλλιά,
τώρα πλείον ἠούχαίς καθεμιά 'ψηλὴ Προσεβία
κι' ἡ Βουλὴ θάρρησῃ κἄλλῃ καὶ δὲν εἶναι τόση βία.

Μόνον ἡ Μακεδονία τὸ τσερβίλο μας γανόνει,
ἀλλ' ὁ Κόρδονος καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα κεραινόνει,
καὶ τὸ φῶς χρυσῆς εἰρήνης κι' ἐκεῖ πέρα θ' ἀνατείλῃ
καὶ θά πᾶνε 'στὰ κομμάτια πολέμαρχοι παλαβοί,
εὐσεβάστως δ' ἀναφέρω πὺς ἐκήρυξεν ἡ Πύλη
γιὰ τὸ Μπουρούα τὸ κεφάλι χίλιας λίρας ἀμοιβῆ,
κι' ἀναγῆλλισαν Μνιστροί καὶ Κορδόναιοι σωτήρας...
ἔχ! ἔς τῶχα, Βασιλεῦ μου, νᾶπερνα τῆς χίλιας λίρας.

Κι' ὁ Φιλήμων 'στὸν Ἀβέρωφ πῆγε δὲ μὲ τὸ στεφάνι
τσιρμιόνικις νὰ τοῦ κᾶνῃ,
κι' ἡ σταρίδα μας ἔριτος λέν πὺς παῖ κι' χαρά...
πλὴν πρὸς τὴν παφλαζοῦν ἔτσι τῆς θαλάσσης τὰ νερά;
Βλέπω Τρίτωνας σκιρτῶντας κι' ὀρχομίνους μὲ Διελφίνας
κι' ὄλοι λέγουσι πρὸς ἐμὲ
πὺς θά γίνουσι δοκιμαί
τῆς μεγάλης Ἀ μ π ρ ι τ ρ η σ, τῆς καὶ πρῆφιν Μ π ο υ -
[μ π ο υ λ ι ν α σ.

Καὶ 'στὸν ρόχθον τῶν κυμάτων ἔμ' ἀκούεται Σερφῆνος
καὶ κραυγάζει πὺς πολίτης:
εὐκλίε τὸν ἀργυρὸν σου θάλασσα τῆς Σαλαμίνος
'στὰ πλερὰ τῆς Ἀμειτριτίας.»

Κι' ἀρῶ σούξῃς, Βασιλεῦ, καὶ γι' αὐτὴν τὴν Μπουμπουλίνα
ταπεινὸς οἱ χαίρετ' καὶ πηγάζω 'στὴν Ἀθήνα,
σπειδῶ δὲ νὰ μ' ἀπογραφῶν κατὰ μόνος, κατὰ μέλος,
πρὸς χαρὰν τῆς Βασιλείας, ἧς οὐδῖποτ' ἔσται τέλος.